

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. De Neapolitana Ecclesia inuisibili.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

V. P. Martyr in Angliam proficiscitur.

VI. Mortua uxore, qua Monacha fuerat, aliam ducit, & moritur.

I. **A**D novitiam Tigurinorū Ecclesiam, Zu-
nglij morte pastore viduatam, vocatus fuit,
per Laicos homines Henricus Bullingerus, qui à
Zuinglio quasi missus, sex aut septem annis iam
per vicus passim & pagos novum Evangelium
prædicaverat, tanta cum existimatione, ut inter
omnes eius sectæ concionatores præstantissimus
haberetur. Is vero quadraginta tribus annis, qui-
bus Tigurina ecclesia præfuit, usus fuit imprimis
opera hominis omnium qui nostro tempore Ca-
tholicæ Ecclesiæ sese subdixerunt, subtilissimi at-
que ingeniosissimi, qui nemini quam ipsi Calvino,
etiam aliorum iudicio, cedebat; Martyr vel arro-
ganti, vel despicabili titulo insigniri voluit. Apud
Germanos enim alterutro modo usurpatur, ut &
SS. Testium Christi, maxime qui sanguinem suum
in confessione fuderunt, denotet nomen Deo-
rum, & eorum qui ægre suis in negotijs eluctan-
tur, & cum miserijs conflictantur, quam ego no-
tionem ei viro competere & competisse, nihil
dubito, qui enim Apostata melius esse queat?
Porro Bullingerus vivere desijt an. M. D. LXXV.
ætatis septuagesimo primo: quem Beza poetica
adulatione, non vera descriptione, ita depingit, ut
etiam suæ religioni & universæ Bonitati irroget
probrum, ut Epitaphium ipsius testatur quo ait
scientiam, pietatem, innocentiam & candorem eodem,
quo Bullingerum, sepulchro condit, nihil igitur sibi ipsi
vel reliquo mundo scientiæ, pietatisve, aut alie-
rius virtutis reliquit, qui ea bona cum Bullingero
secelivir. Nihil minus hic dixero, verum tamen le-
vis merito, si dicam multi murum, scabunt. Quia
vero Bullingerum à Petro Martyre, omni scientia-
rum genere nullum æqualem inter collegas ac so-
cios habente, plurimum aditum fuisse diximus,
non abs re erit eiusdem ac Bernardi Ochini vitam
(uterque enim eodem tempore cum summo scan-
dalo, à Deo & Ecclesia defecit) describere ut ran-
to melius appareat posteris, à quibus hæresis con-
cepta, in lucem producta, educata & foras sit; simul
ut eorum vanitas ostendatur, qui in hisce schisma-
tis auctoribus ac propagatoribus, si quid laudabi-
le forteprehendant, laudandi nec finem nec
modum faciunt, interim vero vitia quæ plurima
& maxime insignia in iisdem occurrunt, alto silen-
tio tegunt.

II. Petrus Vermilius (hoc enim verum & genui-
num hominis nomen fuit; Martyris vero sibi ipse
inani quadam ambitione tribuit) Florentiæ natus
fuit honesta familia. Puer cum lacte Latinæ lin-
guæ notitiam imbibit, sola matre, eius peritissima,
ad hanc discendam magistra usus. Ubi annum
decimum sextum ætatis attingisset, Fasulas missus
est, ad Conventum Regularium Sancti Augustini
alij Carthusiensium familiæ adscriptum fuisse di-
cunt. Inde non multo post, singularis ingenij indi-
ciji sese prodentibus, & fructum non vulgarem
promittentibus, à Conventu eius Priore Pata-
vium ac Bononiam ad Græcas & Hæbraicas dis-
cendas literas ablegatus, brevi mirum in modum
profecit. Nondum viginti natus annos, concionan-
di suscepit munus, ac per multas celeberrimas I-
taliæ urbes obiit, magno hominum concursu ac
sua cum laude. Quæ res statim animum eius mira
quadam arrogantia inflare cœpit. Tandem Nea-
polin Joannem Valdesium Hispanum hominem
incidit, qui nuper à Germania redierat, multos se-
cum tam Lutheranorum & Zuinglianorum, quam
Anabaptistarum quoque, allatis scriptis ac libris.
Eos quum Martyr, fidei nondum certus, inspexis-
set, primò de Purgatorio dubitare, & locum illum
D. Pauli in I. Epistola ad Corinthios (a) ubi dicit,
Vniuscuiusque opus quale sit ignis probabit quo in-
ter alia argumenta purgatorius ignis probari solet,
aliter explicare cœpit, quam Catholicæ Doctores,
qui omnes hæcenus de igne illo quo animæ ante
quam ad æterna gaudia perveniant, (ordibus ex-
purgendæ veniunt, intelligendum esse censuerunt.
Grassante de seip. ulterius hæc de re receptis ab Ec-
clesiæ articulis dubitandi licentia, post hæc alios,
ac rursus alios, convellere, & tandem quidquid hæ-
cenus Antiquitas sibi iter credendum esse statuit,
in dubium revocare cœpit.

*Nam quem peccandi faciat finemve modumve
Qui semel excussit de fronte & mento pudorem?*

Hoc igitur modo Vermilius paulatim ad sui ex-
itium progressus, primo ea quæ à Luthero, deinde
quæ à Zuinglio de religione scripta sunt, degusta-
vit atque evoluit. Hæc scala fuit Hominis illius
Peccatoris.

III. Sed audiamus, quæso, quidquid Beza, Aposta-
tarum eiu modi paranympus, Martyri testimoni-
um præbeat. Ait vero, *postquam etiam in medio Infer-*
ni (conventus religiosorum intelligit) singularem

animi pietatem semper in omnibus ostendisset, tandem cum Valdesio unanimi consensu (Nota amplum & mirificum duorum apostatarum concilium!) Deo Ecclesiam Neapoli colligere decrevisse, cui complures à nobilitate tam viri quam femina nomen de lerint. Sed quæ sit Beza, ubi est Neapolitana illa Domini Ecclesia? Quæ si unquam fuit, inuisibilis certe, aut prius fere denata, quam nata fuit. Hæcine firma illa fuit & solida & perpetua veræ Ecclesiæ monumenta? Super arena quidem illam ædificatam fuisse, præpropere eius ruina demonstrat. Si enim petram illam pro fundamento habuisset, certe ne inferorum quidem portæ unquam contra eam errant prævalituræ. Nihil vero magis metuebat Martyr quam ne Romam ad dicendam causam mitteretur, ut quid diceret quam carpitur micissimæ matris Ecclesiæ lenitate iam ante esset abusus; à qua ob eandem causam euocatus, quum non tam innocentiam suam probasset quam melioris frugis imposterum spem fecisset, absolutus, & Lucam remisus fuerat, ubi prima, si Beza credimus, Christianismi fundamenta iecit, cum iam Luca 400. antea annis Christianam Fidem esset amplexa. Hic ego fatismirari non possum scriptorculorum eiusmodi insortiam atq; stultitiã, qui ex Apostatis Inuisibilium ecclesiarum Apostolos faciunt. Quales & cuius illi sint apostoli, vel ex eo in Martyre videre est, quod Religiosis quibusdam Neapoli degentibus auctor fuisse dicitur, ut in monasteriis existerent, ac foris sibi maritos quærerent. In hæc enim vna vere regia vrbe, vltra quatuor & viginti Deo dicatarum virginum, ut quidam supputant, sunt Convencus. Quæ quidem in re Martyr boni illius & casti, scilicet (a) Lutheri exemplum sequutus est, qui non secus ac famelicus aper vineam aliam quam vis grauidam, sic ipse monasteria deuastare atque euertere conatus fuerat. Idem sane facturus erit Martyr, si aditum repetire potuisset, ut cuius omnia vota & desideria ad Mõniales eiusmodi tendebant, cucullo interrim alijs, qui aspera delectarentur vita, relicto. Quid mulieris? nullas magis suspirabam, nullas magis ardebat puellas Martyr, quam inclusas illas virgines, quæ sub velo illo sacro natium colorem ac formæ gratiã multo facilius, quam ceteræ, conseruant. Ergo etiã ex his primã sibi vxorẽ duxit, eaq; defunctã, alterã. Nihil enim inspirare diabolo, magis cupiunt Apostata, quã ut quamplurimos perfidie suæ socios sibi adsciscant, qui etiã ipsẽ persuader, eiusmodi feminarum consuetudinẽ plus quã ceterarum delectationis habeat: eo nempe, quia plus habet peccati, dum sacrum Deo domicilium violatur.

IV. Martyr ergo doctus (nomine non re, ut qui nihil minus quam verus esse Martyr cuperet) iam dudum ignem quod dicitur, in calcibus sentiens, è monasterio aufugit; perq; Florentiã iter faciens, Bernardinum Ochinum Capuciniani ordinis monachum alloquutus esse dicitur, qui Romam paulo ante citatus fuerat, quod pro concione quædam secus dicta effudisset. Tantus enim tunc paupertatis amator erat Ochinus, ut publicè dicere nõ vereretur, diuitias partem esse diaboli, nec licere Christiano quidquã habere propriũ: quæ opinio specie pietatis velata iam, dudũ ab Anabaptistis alibi iactata fuerat. In tantã vero tũ erat exultatione, ut vnus optimus torius Italiae concionator haberetur; ut qui admirabili quãdam quã actione tum linguæ facundia auditorum animos quocumque vellet raperet: ac tantò magis, quod vita doctrinæ consonaret. Duo igitur hi monachi, in eadẽ naui versari se animaduertentes, ne Romam perlatis naufragium ibi facerent, in quemcumque alium portum appellere statuerunt. Tutissimum vero visum fuit in Heluetiam vel Geseuam, omnium eiusmodi hominũ asylum, vel ut sentinam Italicam, se recipere. Intellexi è Monacho eiusdem ordinis, à Ferrariã Ducissa Ochini fugam adiuuam, eique vestes & alia necessaria suppeditata. Tigurini quidẽ & Basileenses eorum adventum initio suspectum habuerunt. Ut qui fatismirari non possent, quod concionatores totius Italiæ celeberrimi tam vili statu, in exilio veluti, apud se viderent: eoque suspicabantur eos tamquam Sineses summissos: qui prodicionem aliquam machinarentur, aut animas quas in viam ipsi (scilicet) reduxissent, clam seducerent. De Ochino tamen omnem tollebat suspicionem quod puellæ iuuentulæ, quam spe matrimonii in desertam se eum abduxerat, comitatus venisset, tum quod militarem vestitum, quem cum Capucinianis illis centonibus comparat, assumpsisset. Hic igitur ut indissolubilem cum hæresi contractum faceret, cum puella illa matrimonium contraxit, quo viso nihil de Ochino dubij, quin sincere Apostatam ageret remansit. Hic enim est Gordius ille nodus, quo ij, quos superbia & libidinis fervor monasterijs evomit quasi, atque expellit; hæresi quam arctissime devinciuntur.

IV. Ochinus cum uxore aliquamdiu Genevæ commoratus ad tantam paupertatem fuit reductus, ut servilibus illa & abiectis ministerijs vitam

ff 3 mi-
a Vide Conradũ Andræã Lutherum castum, per proprios colores suam et manu depictum.